

Kloe Espozito

LUDA

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Chloé J. Esposito

MAD

Copyright © Chloé J. Esposito, 2017

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Paolu

Ne poželi.
– *Druga knjiga Mojsijeva*

Čovek ima dva života. Drugi počinje kad
shvatiš da imaš samo jedan.
– *Konfučije*

Mnogo Bezumlja – božansko Umlje
Za Zjenu razboritu;
Mnogo Umlja – čisto Bezumlje.
Većina odnosi, i tu,
Kao i svugdje, prevagu.
Zdrav si, ako se složiš s njima;
Poreci – i smjesta opasan si,
Posegnu tad za lancima.
– *Emili Dickinson**

* Prevod Jasne Levinger i Marka Vešovića. (Prim. prev.)

Sadržaj

Napomena	11
Prvi dan: Lenjost	13
Drugi dan: Zavist	51
Treći dan: Gnev	109
Četvrti dan: Požuda	159
Peti dan: Proždrljivost	247
Šesti dan: Pohlepa	293
Sedmi dan: Gordost	347
Epilog	399
Izjave zahvalnosti	403
O autorki	405

Napomena

Ima nešto što treba da znate pre nego što nastavite: naopaka sam. Srce mi je na pogrešnom mestu, kao i želudac, jetra i slezina. Svi moji unutrašnji organi su na suprotnoj strani, baš tamo gde ne treba da budu. Ja sam čudo prirode. Sedam milijardi ljudi na ovoj planeti ima srce na levoj strani, a meni je na desnoj. Zar ne mislite da je to nekakav znak?

Moja sestra je sasvim na mestu. Elizabet je savršena skroz-naskroz. Ja sam odraz moje sestre bliznakinje, njena mračna strana, njena senka. Ona je prava, a ja naopaka. Ona je desnoruka, a ja levoruka. Bet je anđeo, a šta sam onda ja? Razmislite...

A smešno je to što, kad nas gledate, ne vidite nikakvu razliku. Spolja smo identične bliznakinje, ali ogulite kožu i šokiraćete se kao nikad u životu; zapanjeno ćete gledati kako mi se utroba prosipa, sva zbrkana i naopaka. Nemojte da kažete da vas nisam upozorila. Prizor nije lep.

Mi smo jednojajčane bliznakinje, ako baš hoćete da znate. Betin zigot se podelio nadvoje i ja sam se stvorila. To se dogodilo u najranijoj fazi razvoja, kad je njen zigot bio tek grozd

ćelija. Mama je bila trudna svega nekoliko dana, a onda – puf! – ja se iznebuha pojavim kao kukavica. Bet je morala da deli prijatnu plodovu vodu i maminu domaću posteljicu.

U toj je materici bilo baš tesno; nije bilo previše mesta za nas dve i naše pupčane vrpce. Beti se vrpca bila obmotala oko vrata i još se upetljala. U jednom trenutku bilo je baš povuci-potegni. Ne znam kako se to desilo. Nije imalo nikakve veze sa mnom.

Naučnici smatraju da su jednojajčani bliznaci sasvim slučajna pojava. I dalje smo misterija; niko ne zna kako sam se niti zašto ja desila. Neki to zovu srećom, koincidencijom, slučajnošću. Ali priroda ne voli nasumičnost. Bog se ne kocka. Došla sam ovde s razlogom; znam da jesam. Samo još ne znam koji je to razlog. Dva najvažnija dana u životu jesu dan kad si se rodio i dan kad si shvatio zašto.

PRVI DAN

LENJOST

Moj problem je uvek bio u tome
što me je bolelo dupe.
@AlvinaNajtli69

Prvo poglavlje

***Ponedjeljak, 24. avgust 2015, 8 sati
Arčvej, London***

Od: Elizabet Karuzo
<ElizabetNajtliKaruzo@gmail.com>
Za: Alvina Najtli
<AlvinaNajtli69@hotmail.com>
Datum: 24. 08. 2015, 08.01
Tema: POSETA

*Alvi dušo,
Molim te prestani da me ignorišeš. Znam da si dobila moja
posljednja dva imejla zato što sam uključila ono za potvrdu
prijema, pa prekini da se praviš da nisi. Uz rizik da se ponavljam,
želim da te još jednom pozovem da dođeš kod nas u našu vilu u Taormini. MNOGO bi ti se ovde svidelo: iz 16. veka,
originalni izgled, miris frangipanija u vazduhu. Sunce sija svakog bogovetnog dana. Imaš i bazen da umreš. Odmah*

iza čoška je drevni grčki amfiteatar, odakle se na zapadu vidi Etna, a na istoku blistav Mediteran. Sve i ako možeš da ostaneš samo nedelju dana – znam da robuješ tom groznom poslu – bilo bi divno videti te. Ne mogu da verujem da još nisi videla Ernija; raste iz dana u dan i pljunut je tetka Alvina.

Ozbiljno – potrebna si mi. Preklinjem te da dođeš. PROŠLO JE DVE GODINE.

Moram nešto da te pitam, a ne mogu to preko mejla.

Cmok,

Bet

P.S. Znam šta misliš, i ne, nije više glupo. Ambrođo i ja smo skroz zaboravili na to iako ti nisi. I zato ne budi kreten, nego dođi na Siciliju.

P.P.S. Koliko si trenutno teška? Imaš li i dalje šezdeset kila? Nosiš li i dalje broj 40? Ne mogu da skinem kilažu od trudnoće i to me izluđuje.

Jebote, nesnosna je.

„Miris frangipanija u vazduhu“ bla-bla-bla, „drevni grčki amfiteatar“ bla-bla-bla, „blistav Mediteran“ bla-bla-bla. Zvuči kao voditelj *Mesta pod suncem*: „Alvina Najtli traži apartman na prekrasnoj istočnoj obali Sicilije.“ Mada ja takve emisije nikad ne gledam.

Ne pada mi na pamet da odem. Zvuči mi dosadno, staromodno. Nepoverljiva sam prema vulkanima. I ne podnosim onu vrućinu. Lepljivu, znojavu. Moja engleska koža izgorela bi za dve sekunde; bela sam kao Eskim. Ne zovi ih Eskimi! – prosto je čujem kako mi kaže. Oni ne vole da ih tako zovu. To nije politički korektno. Zovi ih Inuiti.

Osvrćem se po spavaćoj sobi: prazne flaše od votke, poster Čeninga Tejtuma, tabla sa fotografijama „prijatelja“ koje nikad ne viđam. Odeća po podu. Šolje hladnog čaja. Atmosfera od

koje bi čistačica Trejsi Emin poludela. Tri imejla za nedelju dana. Šta se to dešava? Živo me zanima šta to hoće da me pita. Bolje je, pretpostavljam, da joj odgovorim inače će nastaviti da me smara.

Od: Alvina Najtli

<AlvinaNajtli69@hotmail.com>

Za: Elizabet Karuzo

<ElizabetNajtliKaruzo@gmail.com>

Datum: 24. 08. 2015, 08.08.

Tema: RE: POSETA

Elizabet dušo,

Hvala ti na pozivu. Tvoja vila zvuči čarobno. Ti i Ambrođo, i naravno mali Erni, pravi ste srećnici što imate tako divnu kuću na, kako se čini, savršenom mestu. Sećaš se kako sam, kad smo bile male, ja bila ta koja je obožavala vodu? A ti sad imaš bazen...

(a ja imam kadu sa zapušenim odvodom)

Život je baš čudan, zar ne? Volela bih naravno da vidim i upoznam tvog divnog anđelčića, svog sestrića, ali sad nam je frka na poslu. U avgustu nam je uvek najveća gužva. Zato i kasnim sa odgovorom. Izvini.

Javi kad budeš dolazila za London. Bilo bi lepo da se ispričamo.

Albino.

Ma koliko puta da otkucam svoje ime – Alvina – autoko-rekcija ga uvek promeni u jebeni *Albino*. (Možda zna koliko

sam bela, pa me zajebava?) Na kraju ću zvanično promeniti ime.

Alvina

P.S. Prenesi mužu pozdrave i poljubi Ernesta od njegove tetke.

Pošalji.

Blizanac Elvisa Prislija bio je mrtvoroden. Neki ljudi baš imaju sreće.

Izvučem se iz kreveta i ugazim u picu koju sam ostavila na podu. Pojela sam noćas samo pola, pa se onesvestila oko četiri ujutru. Umazala sam celu nogu paradajz-sosom. Parče kobasice mi se uglavilo između prstiju. Vadim kobasicu i trpam je u usta, čarapom brišem sos. Oblačim odeću koju nalazim na podu: sintetičku suknju koja ne mora da se pegla, pamučnu majicu koja mora. Pogledam se u ogledalo i namrštim se. Uh. Trljam maskaru ispod očiju, nanosim malo ljubičastog karmina, provlačim prste kroz masnu kosu. Može da prođe. Kasnim. Ponovo.

Polazim na posao.

Na izlasku iz kuće kupim poštu i cepam kovertu dok se vučem ulicom pušeći marlboro. Računi, račun, račun, račun, flajer za mini-bus, reklama za dostavu pice. POSLEDNJA OPOMENA, SUDSKI IZVRŠITELJ, HITNO. Smaranje, sve jedno te isto. Da li Tejlor Svift mora da se bori sa ovakvim sranjima? Tutnem pisma u ruke nekog beskućnika što sedi ispred stanice metroa: to više nije moj problem.

Probijam se kroz gužvu što stoji u redu da prođe kroz obrtnu rampu, tresnem karticu o čitač. Vučemo se kroz stanicu 0,0000001 km/h. Pokušavam da smislim haiku u glavi, ali mi reči ne dolaze. Nešto duboko o egzistencijalnim problemima? Nešto poetski i nihilistički? Ništa. Mozak mi još

spava. Piljim u reklame za odeću i nakit koje pokrivaju svaki milimetar zida. Ista samozadovoljna retuširana manekenka istog samozadovoljnog retuširanog lica zuri u mene kao i svakog jutra. Hrani dete na reklami za prelazno mleko. Ja nemam odojče, pa mi podsećanje ne treba. A prelazno mleko tek mi nije potrebno.

Hitam niz pokretne stepenice, proguram se pored nekog čoveka koji zauzima previše mesta.

– Hej, pazi! – viče.

– Stani s desne strane. Moronu.

Ja sam veliki umetnik zarobljen u telu prodavca oglasnog prostora; reinkarnacija lorda Bajrona ili Van Goga, Virdžinije Vulf ili Silvije Plat. Čekam na peronu i razmišljam o svojoj sudbini. Život mora biti više od ovoga. Ustajao vazduh miluje mi lice i kaže mi da voz pristiže. Mogla bih sad da se bacim i sve bi nestalo. Kroz sat vremena bolničari bi me sastrugali sa pruge i saobraćaj bi se normalno nastavio.

Miš trčkara po šinama. Ima samo tri nožice, ali živi slobodnim i avanturističkim životom. Srećković. Možda će mu voz samleti glavicu? Šmugne sa šina u poslednji čas. Pih.

Stojim u dnu vagona. Čovek s groznicom na usni zadire mi u lični prostor; košulja mu se providi od znoja. Drži se za šipku iznad moje glave, pazuh mu je na koji centimetar od mog nosa; osećam njegov dezodorans pomešan sa očajem. Čitam njegove novine naopačke: ubistvo, droga, rat, priča o nečijoj mački. Pribija mi međunožje uz butinu, pa ga nagazim. Sklanja se. Sledeći put munuću ga u jaja. Stajemo na nekoliko minuta negde u donjem delu utrobe Londona, pa produžavamo. Presedam na Totnam kort roudu. Vagon isprazni creva i mi izlazimo kao amorfan izmet. Ispražnjena sam na Oksford sirkusu.

Mejfer, London

Napolju je vazduh gust kao testo. Saobraćajna buka i policijske sirene. Punim plućima udahnem azot-dioksid i pođem. Prodavci uličnih novina, dobrotvorne derikože i horde smorenih studenata. *Fajv gajs, Kosta, Bela Italija, Starbaks, Nandos, Gregs*. Tri i po minuta do kancelarije prelazim na autopilotu. Možda hodam u snu? Ili sam možda mrtva? Možda se jesam bacila pod voz i sad sam u limbu? Nastavljam da hodam i skrećem levo u Ridžent strit, a sve vreme razmišljam o Bet. Nema šanse da odem.

Golub mi se posere na rame: sivo-zeleno govance. Super. Što baš na mene? Šta sam uradila? Osvrnem se oko sebe, ali niko to nije primetio. Zar to ne donosi sreću? Možda mi je to dobro znamenje za dan? Skidam džemper i bacam ga u kantu za smeće; ionako su ga pojeli moljci.

Prolazim kroz okretna vrata i pravim facu čoveku za pultom. Oboje godinama ovde radimo. Ne znamo jedno drugom ime. On diže pogled, mršti se, pa nastavlja da rešava ukrštenicu. Mislim da mu se ne dopadam. Ni on se meni ne dopada. Vučem se niz stepenice, a noge su mi teške kao olovo. Trunem ovde, trunem. Ne prodajem velike oglasne prostore u prednjem delu časopisa seksi brendovima poput *Gučija, Lanvena* ili *Toma Forda*. To bi bilo rajski. Tu je velika lova. Onda bih sedela negde gore. Ne, ja radim u *malim oglasima*. Prodajem tupave male reklame na kraju časopisa, koje ti promaknu ako trepneš i koje niko ne čita: suplementi za obnovu rasta kose, vijagra za žene i čudan baštenski alat koji ni tvoja baba ne bi kupila. Osmina stranice košta šezdeset jednu funtu. Ne znam kako sam ovde dospela i nije mi jasno što sam ostala.

Možda ću pobeći i pridružiti se cirkusu? Oduvek sam želela da budem onaj tip što noževima gađa ženu na točku.

(Što uvek *tip* baca noževe?) Mogu da zamislim veliki šator u duginim bojama, klovnove, žonglere, konje i lavove. Čujem svet kako se tiska, kliče, aplaudira, vrišti od užasa dok noževi lete. Pecka me znoj. Adrenalin mi skače. Vidim ga kako se vrti i vrti: sečiva se zabadaju u točak tik do njegovog lica. Daj, Alvina, to se nikad neće desiti. Živiš u oblacima. A ne možeš ni da zaradiš pare od pisanja haiku poezije. Moja sestra je oduvek govorila da bih bila sjajan kontrolor parkiranja. Bilo bi super raditi i u klanici.

Otvaram vrata podruma. Angela Merkel (nije joj to pravo ime) podigne pogled kad uđem u sobu i izvije lepo očupanu obrvu. Njen izgled obećava da će danas biti pravo mučenje, nalik vađenju živca ili kamenu u bubregu.

– Dobro jutro, Angela. – *Idi dođavola, Angela.*

Sedim za stolom od iverice u prostoriji bez prozora punoju istovetnih radnih odeljaka. Iako je „podesiva“, moja stolica je uvek na pogrešnoj visini ili pod pogrešnim uglom; odavno sam prestala da pokušavam da je namestim. Tu je i spatifilum kog treba zaliti. Vazduh je ustajao i suv.

Žvaka od jagode zalepljena ispod mog monitora liči na sivo-ružičasti mozak pacova. Trpam je u usta i počnem da žvaćem. Nema ukus jagode, no nije ga imala ni prošle nedelje.

Kasnim tačno dvanaest minuta. Mislim da bi trebalo da budem na konferencijskoj vezi sa Kimom (Džong Ilom, ni njemu to nije pravo ime), ali mrzi me sad da se uključujem. Kim je prijatan kao urastao nokat. Razmišljam da li da uzmem telefon i počnem da uznemiravam svet. Posao mi nalaže da pozivam nepoznate ljude do iznemoglosti, sve dok ili ne zatraže sudsku zabranu ili konačno ne kupe oglašni prostor. Plate mi da umuknem i nestanem. Odlučujem da ipak uključim kompjuter. Greška. Inboks mi preplave „hitni“ imejlovi: „GDE SI?“, „JAVI SE U KADROVSKO“,

„NEDOZVOLJENI IZDACI“. Uh, bože, ne opet. Uključim automatski odgovor da nisam u kancelariji, da ne moram više da trpim ničija sranja.

Tviter mi je uključen još od petka, nisam se izlogovala. Pogledam ka Angeli: riba jednog kolegu u dnu prostorije. Ko ga jebe. Bacim pogled na aktuelne teme, ali sve mi je dosadno. Tejlror Svift nije odgovorila ni na jedan od mojih tvitova u kojima sam joj pohvalila garderobu. Nije ih čak ni ljajkovala. Možda je zauzeta? Verovatno je na turneji.

„Toliko mi je dosadno na poslu da ću da gledam porniće #volimsvojposao.“ Objavim tvit.

To sam se zezala, ali sad sam radoznala. Otvorim Juporn na smartfonu i skrolujem genitalije. „Trojka“, „Fetiš“, „Fantazije“, „Seks-igračke“, „Velike sise“. Ooo, „Za žene“. Onda mi telefon zazvoni: „Bet mobilni“. Majku mu ala je uporna. Što me zove na posao? Zauzeta sam i važna. Osvrnem se po kancelariji, ali niko nije primetio. Pokušavam da prebacim poziv na govornu poštu, ali prst mi sklizne i prihvatim ga.

– Alvi? Alvi? Jesi li to ti? Jesi li tu?

Čujem njen glas kako me doziva po imenu; tih je i dalek. Prevrnem očima i pokušam da je ignorišem. Hoću da prekinem.

– Alvi? Čuješ li me? – pita.

Uzimam telefon i pribijem ga uz uho.

– Zdravo, Bet! Baš mi je drago što te čujem. – Ozbiljno, ulepšala mi je dan.

– Konačno. Napokon. Ja...

Škrgućem zubima.

– Čuj, Bet, ne mogu sad da pričam. Moram na sastanak. Izvini. Šef me čeka. Dobiću unapređenje! Zvaću te posle, važi?

– Ne, čekaj, ja...

Prekidam vezu i vraćam se pornićima: kite, sise i dupeta. Neko i s kitom i sa sisama. Kul.

– Dobro jutro, Alvina! Kako si danas?

Dižem pogled i vidim Eda (Muda: lice mu je kao jaje) kako viri iz svog odeljka. O bože, šta je sad? Šta sad hoće? Sem transplantacije ličnosti.

– Zdravo, Ede. Dobro sam. Šta hoćeš?

– Samo da vidim kako mi je omiljena koleginica ovog divnog ponedeljka.

– Odjebi, Ede.

– Da, naravno. Samo sam... uh...

– Da?

– Uh... samo me je zanimalo kad bi mogla da...

– Da ti vratim pedeset funti što ti dugujem?

– Da!

– Pa, danas očito ne.

– Ne, očito ne danas.

– I zato odjebi.

– Da. U redu. Zdravo!

Glava mu nestane iza pregrade. Konačno. Bože! Moraću ove nedelje da ga izbegavam kod aparata za vodu. Sad mi je gotovo žao što sam od njega pozajmila pare. Trebale su mi samo da ukrasim picu šljokicama. Sad kad razmislim, to i nije bilo hitno. Imala sam sastanak s jednim ludim opasnim tipom kog sam upoznala u *Paundlendu* u Holoveju. Pomislila sam da će šljokice uneti malo sjaja u našu prvu strastvenu noć. Ali one su se razletele na sve strane, po celom krevetu, po njegovom licu, po njegovoj kosi. Jedna mu je upala u oko, pa je morao kod lekara. Nedeljama sam posle pronalazila šljokice, u cipelama, u novčaniku, na pakovanju pilećih kroketa na dnu zamrzivača (nemam pojma kako). A najgore od svega bilo je to što uopšte nije cenio moj trud – njegovo

ime ispisano roze šljokicama preko celog brežuljka: ARON. Ispostavilo se da je trebalo da stoji ARAN kao neko glupo ostrvo u Škotskoj. Pa šta ako sam ga pogrešno napisala? Bitna je pažnja. Na kraju večeri pisalo je RON.

Vraćam se pornićima. Stišavam zvuk da prigušim stenjanje, ali ono je i dalje prilično glasno. Ječanje, stenjanje, dah-tanje i psovanje. „*Sviđa mi se tvoje dupe, bejbi.*“ Neko viče: „Kurvo!“ Neki tip s maskom upravo zavlači pesnicu u jednu milfaru kad krajičkom oka opazim neku priliku; Angela stoji nad mojim odeljkom. Sranje.

– Tvituješ o *pornićima* sa firminog naloga?

– To je bio *firmin* nalog? Ups. Moja greška – kažem.

– Otpuštena si – kaže Angela.

„SJEBANA SI, KUČKO!“, kaže Juporn.

Uzimam tašnu, biljku, heftalicu i časopise ispod stola. Odlazim kući.

Drugo poglavlje

Arčvej, London

Galebovi veliki kao psi zabranjene rase kriče na nebu. Silovane lisice kevcu. Pijanci čiji je rečnik ograničen na „jebi se“ i „pičko“ deru se na prolaznike. Divan kraj, od onih za koje agenti za prodaju nekretnina kažu da napreduje, pošto nazadovati više od ovog ne može. Sve je prljavosivo: nebo, zidovi, ulice. Po obolelom drveću rastu najlon-kese i prazne konzerve pepsija. Ulicu raskopavaju poslednjih osam godina. Ne smrdi baš na crknutog pacova, ali nećeš se iznenaditi ako te taj smrad zapahne. Čak i veverice izgledaju besno.

Ne znam zašto sam uzela heftalicu. Nije moja. Ne treba mi. Nemam ni koga ni šta da heftam. Bacam je u nečije dvorište.

Onaj beskućnik trči za mnom sa poslednjim opomenama u ruci.

– Hej, ti! Ti, ti! – viče i spolpiće se bez daha.

Ignorišem ga i produžavam ulicom.

Ljudi često brkaju naš prag sa smetlištem. Redovno ujutru nalazim prazne pivske konzerve, omote od kebaba, upotrebljene kondome i polomljene igračke. Jednom sam našla skroz голу barbiku bez glave. Telo joj je, ružičasto i opruženo, ležalo na trotoaru, kao na mestu zločina iz *Priče o igračka-ma*. Glave nigde nije bilo. Bar imamo fenomenalan pogled na Arčvej tauer, nezvanično najružniju zgradu u Velikoj Britaniji. Super.

Guram kapiju. Stalno se zaglavljuje, pa moraš da je poguraš. Šarke škripe. Neko je sprejom nazvrljao „PIZDA“. Mislim da to nisam bila ja.

Iznajmljivanje stana s cimerima jeftinije je nego iznajmljivanje garsonjere, a tek nešto skuplje od kartonske kutije u metrou. Ovo drugo me, međutim, sve više privlači, naročito kad u neko zlo doba čekam u redu ispred kupatila, pa vidim da je jedan od aljkavaca zaboravio da pusti vodu:

Gledaš u mene.

Znam da bi da ostaneš.

Al' puštam vodu.

Moj prvi haiku danas! Još si dobra, Alvina. Ti si poetski genije. Nobelova nagrada ti je nadomak ruke. Nikad ne odustaj od snova.

Stan se nalazi na vrhu loše preuređene viktorijanske kuće i raspada se. Prošle nedelje kroz plafon mi je u sobu propao deo krova. Pisala sam gazdi, zabrinuta zbog kiše. Ponudio se da mi kupi kofu. Tapete su se razlepile i ljušte se, tepison je bež i izlizan. Ipak, imam makar krov nad glavom (delimičan) i krevet da u njemu spavam (na rasklapanje iz *Ikee*), pa se ne žalim, naročito ne Bet; ona nikad ne bi shvatila.

Penjem se beskrajno dugim stepenicama. Neko je biciklom zaprečio prolaz. Nepogrešiv miris trave. Živim sa dvoje aljkavaca koji se zovu Geri i Peti, ili Džeri i Petsi, ili Džef i Pinki, ili tako nešto. Slabo izlaze iz kuće, zadime dnevnu sobu i slušaju bendove za koje nikad nisam čula. Oboje nose iste crne uske farmerke, crne majice sa lobanjama i kabaste crne dukserice sa, ironije li, fluorescentnim detaljima. Ja ne nosim crno.

Kad uđem, aljkavci se žvalave na sofi. Odvratno. Brišu balava usta i dižu pogled. Oči su mi crvene. Već su uduvani. S televizora trešti neko tupavo sranje: dome, slatki dome.

– Zdravo – kažem i okačim ključeve o kukicu.

– Zdravo – kažu aljkavci.

Po podu su razbacane prazne kesice smokija i *skittls* bombona. Tu je poluprazna flaša *doktora pepera*. Šmugnem pored njih u svoju sobu i zatvorim vrata. Zaključam ih. Oni su brbljiv par.

Krevet je od jutros ostao nenamešten. Zbacujem cipele i uvlačim se pod jorgan, zevam širom kao mačka; mislim da ću odspavati. Nemam šta drugo da radim. Ležaću ovde i čekaću zombi apokalipsu; nešto da nas sve razveseli.

Zidovi su tanki kao papir; čujem šta aljkavci pričaju u susednoj sobi:

– O bože, upravo sam našla njen profil na Fejsbuku. Pa ovo je fenomenalno.

Mislim da pričaju o meni.

– Čekaj, pa to uopšte nije ona – kaže Geri.

– Jeste! Samo fotošpirana do besvesti i od pre jedno pet godina – kaže Peti. – Šta misliš, koliko se ljudi zove Alvina Najtli?

Definitivno pričaju o meni.

– Ha-ha! Gle ovo. Živi na *Hajgejtu*? – kaže Džeri.

– Radi kao *pesnik* u *Tajmsovom književnom dodatku*? – kaže Pesi.

– *U vezi je sa Čeningom Tejtumom*? – kaže Džef.

– Jebote ova je opaljena! – kaže oboje aljkavaca uglas.

U mislima oštrim nož...

– Pošalji joj zahtev za prijateljstvo – predlaže Pinki. – Iz zezanja.

– Poslao – kaže Džef.

Premrem malčice u sebi. Okrutno je od njih da se smeju mojim lažima. Navedite mi jednu osobu koja se ne kiti na društvenim mrežama. Koja ne izvrcé istinu, ne preteruje. Moj život na Instagramu, to su samo bezazlene laži. Pa šta ako nisam čuveni pesnik? Koga briga što nemam posao? Bar imam neki cilj, neke težnje. A šta oni imaju osim hlamidije? Picajzle?

Načas im pažnju odvuče *Džordi šor*: jedan ukućanin urla zbog nečeg na drugog ukućanina. Ulazi treći ukućanin i počne da se dere na oboje. Od prisluškivanja sam se iznervirala. Odustajem od pokušaja da zaspim. Telefon mi je u tašni; uzimam ga i piljim u ekran. To je samsung galaksi S5. Kupila sam ga na rasprodaji u *Karfon verhausu*. Znam da svi imaju ajfon, ali ja volim da budem drugačija. Ionako liči na ajfon, samo je jeftiniji.

Poker? Pasijans? Pinterest? Majnkraft? Neka od igrica gde moraš sve da pobiješ? Grand teft auto? Ded triger 2?

Tinder.

Vreme je da malo ocenjujem luzere na aplikaciji za upoznavanje. (Mene niko ne ocenjuje. Stavila sam Betinu sliku. Nisam samo prazna lepotica.)

Ne.

Ne.

Ne.

Ne.
Ne.
Ne.
Ne.
Ne.
Nikako!
Ne.
Ne.
Ne.
Bacam pegle.
Nosi tegle.
Krezav.
Kezav.
Liči na žabu.
Na zbrčkanu babu.
Ušima ubi.
Konjasti zubi.
Debeo kô vo.
S kravatom – go.
Zrikav.
Pirgav.
Zadrigla svinja.
Glava kô dinja.
Tatu na čelu.
Ljubim te u čelu.
Selfi iz klonje.
Ne vidi od njonje.
Ne.
Ne.
Ne.
Ne.
Ne.

Ne.

Ne.

Ne.

DA! Bokte mazo! TO! TO! TO! Zdravo, Hari, 27, udaljen 5 kilometara. Kako ste, mister? Blagi bože, da! Taj je! Pravi je! Hajde, bejbi, lajkovaću te. O da, pojela bih te, Hari, 27, udaljen 5 kilometara. Bolje bi ti bilo da i ti mene lajkuješ.

Posle petnaest minuta: Ništa.

Posle pola sata: I dalje ništa.

Posle sat vremena: I dalje ništa, mrzim Tinder.

Posle dva sata: POKLAPAMO SE! O bože! O bože! Diši, Alvina, diši. Moja unutrašnja boginja napravi trostruku zvezdu, pa piruetu kao trinaestogodišnja beloruska gimnastičarka. Diši, Alvina, diši. I šta sad? Hoće li da mi pošalje poruku? Ili treba ja da je pošaljem njemu? Kakva su pravila? Šta treba da radim? Ne mogu da verujem da sam se s nekim poklopila!

PING.

Šta je to? Jebote šta je to?! To je poruka! Šta kaže? Šta kaže? Hajde, hajde, šta...

„Hej, mala. Baš si seksi.“

Bokte, pa on je romantična duša... majstor zavođenja. Misli da sam seksi. Ima da se seksamo. Opa! Sad sam se zadihala. Pica mi se stiska kao babine desni oko ratluka... šta da mu kažem? Da i ja njemu napišem „hej, mali“? OK, OK, evo ga:

„Hej, mili.“

Pošalji.

Šta? Ne! *Hej, mili?* Ne, nisam *to* htela da napišem! Jebem ti predviđanje teksta! *Hej, mili?* O bože, molim te reci mi da nisam to poslala. Moja unutrašnja boginja se sklopčala na podu i izbija mi bubrege martinkama s metalnom kapicom. Povraćam i imam unutrašnje krvarenje. *Hej, mili?* Pomisliće

da sam očajna. Verovatno ima fobiju od vezivanja i sad sam ga oterala. To je to. Gotovo je. S mojim životom je gotovo. Otkaćiće me. Moja jedina šansa za sreću propala je zauvek. Sranje, sranje, sranje. Šta sad da radim?

Moja unutrašnja boginja mi predlaže kako da se izvučem (šanse su iskreno slabe): napiši opet „hej, mali“, pa dodaj smajli. Ili smajli koji ironično namiguje? Je li to subverzivno? Ili je znak da sam retard? Kako god, samo uradi to, Alvina. Evo ga...

„Hej, mali ;)“

Pošalji.

Pauza.

Iščekivanje mi visi nad glavom kao tropski oblak koji se sprema da izlije kišu i skvasi me do gole kože u providnoj majici, maskara mi se sliva niz lice kao ofucanom Alisu Kuperu.

Što mi ne odgovara? Poslala sam mu smajlija koji namiguje, je li? Misli da sam imbecil.

PING.

Odgovorio je! Ekstra!

„Imaš dobre sise.“

O! OK. To je baš slatko, zar ne? Dao mi je lep kompliment. Baš je džentlmen. Tako je. A sad mu odgovori, Alvina.

„Hvala.“

Pošalji.

Poljubac? Da mu pošaljem poljubac?

„Cmok.“

Pošalji.

Pauza.

Što mi ne odgovara? Neće da mi odgovori? Da nisam preterala s poljupcem? O, bravo, Alvina, super si. Sad misli da si laka. Što mu prosto ne napišeš „Hoćeš da se kresnemo?“ i završiš posao? „Evo ti slika moje vagine...?“

PING.

„Hoćeš da se nađemo? Je l' gutaš?“

Ha-ha! Šta je to? Da li... da li... da li...

Moja unutrašnja boginja proguta šaku aspirina, pa iseče vene u punoj kadi. Krv joj ističe iz vena dok voda ne pocrveni.

Srećom po njega, još sam trezna.

„Ne, grizem.“

Pošalji.

Izloguj se.

Uloguj se.

„Drkadžijo.“

Pošalji.

Izbriši aplikaciju.

A možda je trebalo da kažem da sam vegan (to je sad baš in; pogledaj samo Bijonse i Džej Zija); uvek se prekasno setim pravog odgovora. No dobro, bar je moja unutrašnja boginja mrtva; baš je počela da mi ide na živce.

Fejsbuk.

Ulogujem se i skrolujem postove; to je pre tik nego zainteresovanost. Niko nije rekao ništa duhovito od 8.21, kad sam poslednji put pogledala. Imam samo jedan nov zahtev za prijateljstvo, od jednog od aljkavaca. Neko koga ne poznajem pozvao me je da igram Kendi kraš sagu. Odjebi. Lajkujem nečiju sliku mokre persijske mačke u kadi: „Akrep“, pa napišem nov status: „Konačno dala otkaz!“ Dodajem emotikon „Osećam se božanstveno“. Postavim ga.

Hari, 27, naveo me je da razmišljam o seksu, mada nemam s kim da ga upražnjam. Moje omiljene seks-igračke jesu silaznim redosledom: 1. Mister dik, vibrirajući dildo od 30 cm; 2. (ravnopravno dele) Zeka: moćni pink i Zeka: pulsirajući; 3. Silikonski pink plus falusni vibrator; 4. Vibrirajuće

kuglice; 5. Zeka: mali drhtavi. (Ne vidim poentu ovog poslednjeg, morala sam da foliram.)

Kladim se da Bet nema nikakve seks-igračke; suviše je ona kruta za to. Uz to, ima i pravog živog muža sa penisom, pa... pretpostavljam da on radi posao. Ipak, on nije večno spreman kao mister dik. Otvaram fioku noćnog stočića i vadim svoj broj jedan. On mi je ljubavnik i najbolji prijatelj. Razmišljam da ga prilepim za zid (na kraju ima jako vakuum postolje da može lako da se pričvrsti za pločice u kupatilu ili za vrata), ali mislim da nemam snage.

– Izvini, luče, ali nisam raspoložena.

Coknem ga, pa ga strpam nazad u fioku.

Pušim cigaru za cigarom, palim jednu na drugu; niti mi se puši niti volim cigarete, samo hoću da poludim od dosade. Igram se upaljačem, gledam kako se plamen diže i titra, crven pa žut po ustajalom nepomičnom vazduhu. Opčinjava me. Oduvek sam se divila vatri: nerešiva enigma, gospodariča uništenja. Nisam ja piroman, samo volim da gledam kako nešto gori. Čudesno je pomisliti da bi ovaj mali zipo mogao ceo grad da pretvori u prah i pepeo; e to je moć. Neron je to znao kad je zapalio Rim. Svirajući liru i pevajući, posmatrao je iz svoje palate na Palatinu kako ljudi vrište i beže od vatrene stihije, plamenovi im ližu po odeći, smude kosu. Čekao je da se požar ugasi, pa sagrađio novu palatu u samom srcu grada, gde je vatra progutala stare kuće. Čovek mora da mu se divi zbog toga; tip je imao herca.

I Prometej je bio faca. Znao je da pravila postoje da bi se kršila. Gadno je iznervirao Zeusa kad je na suncu zapalio baklju i doneo ljudima vatru. Ispostavilo se da Zevs nije hteo da čovečanstvo išta pali, baš kao ni moja majka. Ni ona nije htela da zapalim Betine medvediće, ni komšijinu mačku, ni šupu u kojoj je bio zaključan pas. (Psu nije bilo *ništa*. Mama

ga je čula kako laje pre nego što se krov urušio. Morali su samo da ga okupaju da mu speru gar...) Neki ljudi baš ne znaju da se zabavljaju. I direktor moje škole bio je baksuz. Što me je izbacio iz škole? Samo zato što sam mu zapalila kola?

I kome još treba škola? Sad kad svi imamo internet, deci obrazovanje uopšte nije potrebno. Internet zna sve. Čudo šta sve možeš da naučiš onlajn, a da ne moraš da trpiš vaške, uniforme i gnjecava jela iz kantine. Samo ove nedelje saznala sam da živimo u kompjuterski generisanom hologramu, da je Metju Peri glumac koji je igrao Čendlera u *Prijateljima* (nisam mogla da se setim, pa sam morala da potražim na Guglu), i da kad se ribe udičarke pare, spoje se i zauvek dele jedno telo. (More je očito toliko veliko i duboko da se mužjak, kad pronađe ženku, zakači čvrsto za nju, izgubi oči i unutrašnje organe i stopi se s njom u jedno telo, sa jednim krvotokom. To je nekako divno.) Dobro je znati.

Pročitala sam više od Bet sa svim njenim fensi diploma-ma (mada se ne takmičim s njom). Mozak mi je pun. Diplomirala sam na univerzitetu života s najvišim ocenama. To se zove autodidakt ako hoćeš da budeš pametnica, no ne moramo da budemo pretenciozni.

Ustajem i odlazim u kuhinju, gde je pala bomba. Čaj, u kesicama, ne fensi stvari koje moja sestra poručuje: dardžiling ili erl grej ili organska jebena kafa arabika. Briga me što sam dobila otkaz. I dalje razmišljam o Bet, neprestano mi se njene reči vrte po glavi: *Želim da te još jednom pozovem da dođeš kod nas u našu vilu u Taormini. Potrebna si mi. Preklinjem te da dođeš.*

Ma jebi se!

Pitam se ipak šta hoće. Možda da joj dam koštanu srž ili bubreg? To od mene neće dobiti, moraće da pita mamu.

– Čaj? – pitam. Aljkavci me čudno pogledaju i odmahnu glavom. Sipam vodu u ketler i uključim ga. Fuj, zašto je lepljiv? Uspevam da pronađem svoju šolju – „Nemam ništa da prijavim osim svog genija“ – u rasadniku bakterija i operem je. Jednako je umrljana kao i pre nego što sam je oprala. Ostala je samo jedna kesica čaja. Ubacim je u šolju i pogledam u aljkavce. Zure u mene, ali se naglo upilje u *Džeremija Kajla* čim opaze da ih gledam. Frikovi. U flaši je ostao tek prst poluobranog mleka. Sipam u nju vode, pa popijem sve.

– Hm – kaže Geri kad pođem natrag u sobu. – Je l' možemo da porazgovaramo?

– Naravno. Šta je bilo? – kažem sedajući spram njega. Bolje mu je da bude brz. Je li to tip ili riba?

– Nešto smo razmišljali – kaže Geri.

– I mislimo da ovo ne ide – kaže Peti. Ili Pam.

Bezizraznih lica čekaju da im odgovorim. Ćutim.

– Mislimo da bi trebalo da se iseliš – predlaže Džef. Ili možda Grejem?

To je to. Bez daljeg objašnjavanja. Ili su našli još nekog aljkavca darkera koji hoće da se doseli kod njih ili im se prosto ne sviđam. A što im se ne sviđam? Jesu li našli mrtvu vevericu? A možda je to zato što nisam platila kiriju. Neverovatno. Trebalo bi da *ja* izbacim *njih*, mada su oni prvi došli.

– *Sutra* – kaže Peti sa uvežbanom namrgođenom facom.

Volela bih da imam samurajski mač; u ovakvim trenucima baš zgodno dođe. – Naravno – kažem. – Nema problema. Zapravo sam i htela uskoro da se odselim. Moram na odmor na Siciliju pa... – Vreme je da nađem onu kartonsku kutiju. Znala sam da mi je danas srećan dan.

Šmugnem u sobu i bacim se na krevet. Stara fotografija me merka. Na njoj smo ja i moja sestra bliznakinja. Bet izgleda kao supermodel. Ja izgledam kao fufa s lošom frizurou. Ta

je slika snimljena poslednjeg Betinog dana u školi. Imala je isfeniranu kosu, sjaj na usnama i osmeh Češirske mace. Ja sam imala mamurluk pošto sam sama popila celu flašu malibu na drvetu pored kuće. Iskreno, ne vidim nikakvu sličnost među nama; po meni, nas dve uopšte ne ličimo.

Besno gledam u fotku.

Šta hoćeš?

Čujem šta misli na drugom kraju Evrope: *Dođi na Siciliju, Alvina, dođi, dođi, dođi!* Mi smo kao dve zauvek prepletene kvantne čestice. Ona je gluon, a ja sam kvark. Ja sam tamna materija, a ona je... pa valjda samo materija. Jezive stvari na daljinu. Ona se udari u glavu, ja dobijem glavobolju. Ja polomim nogu, nju boli koleno. Ona se uda za zgodnog bogatog Italijana i odseli se u Taorminu, a ja dobijem korpu na Tinderu i uselim se kod aljkavaca. Pretpostavljam da ne funkcioniše uvek.

Bliznakinja mi je večno prisutna u glavi kao amputirani ud, ne onaj fini bez kog si ostao u udesu, već onaj gangrenozni koji je već počeo da smrdi i za koji ti je drago što će ti ga otfikirati. Alvi i Bet, Bet i Alvi, tako je nekad bilo, ali više nije, ne od Oksforda, ne od Ambrođa. Iako smo identične, Bet je oduvek bila ona atraktivnija. Bet je bila ona lepša. Bet je bila ona mršavija. Bet je prva progovorila, prohodala, krenula na nošu i tucala se. Zabijam lice u jastuk.

– Aaaaaaaa!

Fejsbuk.

Neko mi je lajkovao status. Elizabet Karuzo – to mi je sestra.

Naravno.

Pročitam opet mejl koji sam poslala Bet: *Javi kad budeš dolazila za London. Bilo bi lepo da se ispričamo.* Tako nešto napišeš dosadnom saradniku, a ne onome s kim si nekad